

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Μαζεύθησαν οἱ Ἀλεξανδρινοὶ
 νὰ δοῦν τῆς Κλεοπάτρας τὰ παιδιά,
 τὸν Καισαρίωνα, καὶ τὰ μικρά του ἀδέρφια,
 Ἀλέξανδρο καὶ Πτολεμαῖο, ποῦ πρώτη
 φορὰ τὰ βγάζαν ἔξω στὸ Γυμνάσιο,
 ἐκεῖ νὰ τὰ κηρύξουν βασιλεῖς,
 μὲς στὴ λαμπρὴ παράταξι τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Ἀλέξανδρος—τὸν εἶπαν βασιλέα
 τῆς Ἀρμενίας, τῆς Μηδίας, καὶ τῶν Πάρθων.
 Ὁ Πτολεμαῖος—τὸν εἶπαν βασιλέα
 τῆς Κιλικίας, τῆς Συρίας, καὶ τῆς Φοινίκης.
 Ὁ Καισαρίων στέκονταν πιὸ ἐμπροστά,
 ντυμένος σὲ μετὰξι τριανταφυλλί,
 στὸ στήθος του ἀνθοδέσμη ἀπὸ ὑακίνθους,
 ἡ ζώνη του διπλὴ σειρὰ σαπφείρων κι ἀμεθύστων,
 δεμένα τὰ ποδήματά του μ' ἄσπρες
 κορδέλλες κεντημένες μὲ ροδόχροα μαργαριτάρια.
 Αὐτὸν τὸν εἶπαν πιότερο ἀπὸ τοὺς μικροὺς,
 αὐτὸν τὸν εἶπαν Βασιλέα τῶν Βασιλέων.

Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἔνοιωθαν βέβαια
 ποῦ ἦσαν λόγια αὐτὰ καὶ θεατρικά.

Ἀλλὰ ἡ μέρα ἦτανε ζεστὴ καὶ ποιητικὴ,
 ὁ οὐρανὸς ἓνα γαλάζιο ἀνοιχτό,
 τὸ Ἀλεξανδρινὸ Γυμνάσιον ἓνα
 θριαμβικὸ κατόρθωμα τῆς τέχνης,
 τῶν αὐλικῶν ἡ πολυτέλεια ἔκτακτη,
 ὁ Καισαρίων ὅλο χάρις κ' ἐμορφιὰ
 (τῆς Κλεοπάτρας υἱός, αἷμα τῶν Λαγιδῶν)
 κ' οἱ Ἀλεξανδρινοὶ ἔτρεχαν πιά στὴν ἐορτή,
 κ' ἐνθουσιάζονταν, κ' ἐπενφημοῦσαν
 ἑλληνικά, κ' αἰγυπτιακά, καὶ ποιοὶ ἐβραΐα,
 γοητευμένοι μὲ τ' ὥραιο θέαμα—
 μ' ὅλο ποῦ βέβαια ἤξευραν τὶ ἄξιζαν αὐτά,
 τὶ κούφια λόγια ἦσανε αὐτὲς ἡ βασιλεῖες.